
ליה לגמרא, דקרא ד"אל יצא" לא אתי כלל לאסור יציאה חוץ לתחום. ועל כן פירשו: רבי יונתן נמי סבירא ליה ד"אל יצא" לאסור יציאה חוץ לתחום, ומיהו בכלל האי לאו גם איסור הוצאה מרשות לרשות. וכיון שכן, אין לוקין על לאו זה כלל, בין על הוצאה ובין על יציאה חוץ לתחום, כיון דבכלל לאו זה גם אזהרה להוצאה שחייבין עליו מיתת בית דין.

וכל זה הוא בכלל "לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין אין לוקין עליו".
ואף כמה דמשני רב אשי, נחלקו ראשונים על

רש"י – דמפרש דלרב אשי אין בכלל לאו ד"אל יצא", אזהרה להוצאה מרשות לרשות – ומפרשי: מי כתיב "אל יוציא", דהוי עיקר קרא בהוצאה, דאז ודאי לא היו לוקין עליו, אף על גב דלתחומין נמי אתי. והא, "אל יצא" כתיב! וכיון דעיקרו בלשון "יציאה" לוקין על יציאה חוץ לתחום, אף על גב דאתי נמי לאיסור הוצאה.

1. ובגמרא יתבאר, למי ובאיזה בורות הקילו חכמים להשתמש בפסין אלו.